

Arrest

nr. 313 695 van 30 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 april 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANDECASTEELE, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 1 december 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie (hierna: de gemachtigde) verklaarde de aanvraag ongegrond waarop verzoeker hiertegen beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 148 464 van 26 juni 2015 werd dit beroep verworpen door de Raad.

Op 5 april 2021 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 20 april 2022. De gemachtigde

nam op dezelfde dag de beslissing tot uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 18 april 2024 nam de gemachtigde de beslissing tot uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van verzoeker (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 17.04.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: (...)

voornaam: (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: TAFERSIT

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Betrokkene verklaart veel familie in België te hebben maar verschaft geen concrete gegevens noch blijkt dit uit het administratief dossier. Hij toont evenmin aan dat hij ten laste is van deze familieleden. De sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied stellen hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2002 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier werd geregulariseerd

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17.04.2012 en 25.04.2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2002 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier werd geregulariseerd

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17.04.2012 en 25.04.2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart niet terug te willen naar Marokko omdat hij daar geen familie heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2002 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier werd geregulariseerd.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17.04.2012 en 25.04.2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, (...), administratief deskundige, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie Gent
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge
de betrokkene, (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 18.04.2024”*

Op dezelfde dag legde de gemachtigde aan verzoeker een inreisverbod op voor 2 jaar (bijlage 13sexies). De raadsman van verzoeker bevestigt ter zitting dat hij het inreisverbod niet heeft aangevochten. De Raad stelt inderdaad vast dat in huidige verzoekschrift geen enkel middel is gericht tegen het inreisverbod.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de beslissing tot vasthouding

De bestreden beslissing bevat in het instrumentum ook een beslissing tot vasthouding. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet is een beslissing tot vasthouding enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van een beroep tegen deze beslissing. Het beroep tegen deze beslissing is dan ook onontvankelijk.

2.2 Wat betreft het belang

Ter zitting werpt verweerder op dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd en stelt hij bijgevolg het actuele belang in vraag van huidige beroep.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Nu blijkt dat het bevel door verzoekers repatriëring volledige uitvoering heeft gekregen en een bevel maar éénmalig kan worden uitgevoerd, heeft verzoeker in principe geen actueel belang meer bij de procedure, tenzij een schending van een hogere rechtsnorm alsnog het belang zou kunnen actueel houden (RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In een onderdeel van het eerste middel en in het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Waar verzoeker aanvoert dat de gemachtigde geen analyse heeft uitgevoerd met betrekking tot het in België gelocaliseerde gezinsleven en zijn geestelijke problemen die een verwijdering zouden belemmeren, wijst de Raad erop dat verzoeker op 17 april 2024 werd gehoord maar tijdens dit verhoor geen informatie heeft gegeven over deze twee elementen. Op de vraag of er een reden is waarom hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland, antwoordde hij “neen”. Er werd wel genoteerd: “verblijft bij kennissen/vrienden te (...) 9000 Gent”. Op de vraag of hij een partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft en/of kinderen in België antwoordde hij negatief. Hetzelfde met betrekking tot de vraag of hij familie heeft in België. Hij verklaarde enkel vrienden en kennissen te hebben in België. Nu verzoeker tijdens zijn gehoor zelf niets heeft verklaard

aangaande de twee elementen, kon de gemachtigde in zijn motieven enkel rekening houden met hetgeen hij zelf verklaarde tijdens zijn gehoor. In de bestreden beslissing valt te lezen dat “betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben”. Dat de gemachtigde zijn motieven baseert op verklaringen van verzoeker maakt geen onzorgvuldigheid van de gemachtigde uit, noch heeft dit tot gevolg dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Bijkomend wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat op 19 april 2024 verzoeker aan een medisch onderzoek is onderworpen waaruit niet blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

In zijn tweede middel stelt verzoeker in het licht van de voormelde hogere rechtsnormen deel uit te maken van een gezinsstructuur in België en verklaart hij alhier familieleden te hebben die over geldige Belgische verblijfstitels en rechten om in België te verblijven beschikken. Daarnaast verwijst hij naar zijn geestelijke en psychologische toestand om te stellen dat de uitvoering van de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat er geen beschermingswaardig familie – of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is tussen verzoeker en zijn familie en zijn andere sociale relaties in België. Verzoeker heeft immers geen concrete gegevens verschaft hierover en laat dit ook na in het verzoekschrift.

De Raad wijst erop dat om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, verzoeker dient te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM en er dus moet sprake zijn van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Waar verzoeker thans stelt familieleden in België te hebben, ontbreekt elke verdere uitweiding hieromtrent. Verzoeker kan derhalve niet aantonen dat hij een zodanige hechte band heeft of een gezinsleven uitoeft met zijn familie in België noch toont hij aan ten laste te zijn van deze familieleden. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij onder de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM valt. In zoverre verzoeker tijdens zijn gehoor heeft verwezen naar kennissen en vrienden, heeft verzoeker wederom niet toegelicht in welke mate de sociale banden dermate sterk zouden zijn, dat de gemachtigde zou moeten afzien van het toepassen van de Vreemdelingenwet, nu verzoeker niet betwist dat hij inderdaad – reeds zeer lang – in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort en geldig visum of verblijfstitel.

Waar verzoeker verwijst naar zijn geestelijke en psychologische toestand om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te wenden, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker toekomt om aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een ongestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker het onderwerp is geweest van een medisch onderzoek na zijn aanhouding waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat verzoeker geen medische problemen heeft. Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift geen poging gedaan om dit motief te weerleggen. Verzoeker verwijst enkel naar zijn “geestelijke en psychologische toestand”, zonder hier verder op in te gaan en aan te tonen op welke manier de uitvoering van de bestreden beslissing een reëel risico inhoudt dat hij zal worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in Marokko.

Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM blijkt niet.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad zou willen bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810 en RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

Het gegeven van de repatriëring werd ter zitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De raadsman van de verzoeker betwist dit gegeven ter terechtzitting niet maar volhardt wel in het belang nu het om een gedwongen repatriëring ging en geen vrijwillige terugkeer. Hij stelt dat er sprake was van een onrechtmatige hechtenis.

Zoals supra gesteld, heeft de Raad geen rechtsmacht om te oordelen over de vasthouding en zodus of die al dan niet rechtmatig was. Hoe dan ook, en ten overvloede, zit verzoeker niet langer vast. Ook het feit dat het om een gedwongen tenuitvoerlegging ging en niet om een vrijwillige tenuitvoerlegging, houdt niet in dat een eventuele vernietiging van de beslissing verzoeker een voordeel zou kunnen bieden.

Het actueel belang is niet aangetoond.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
----------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

A. MAES